

Entre la conceptualitat i la poesia

De fa temps que l'art va pel pedregar. Com moltes altres coses, d'altra banda, és un món que passa pel tràngol de donar a llum una nova època. Encara no sé com serà la criatura, però els seus antecedents genètics conviden a l'oració.

Pel que fa a l'art, cal reconèixer que sempre ha tingut el neguit d'avançar, ni que sigui a les palpenes. Sembla que s'ho hagi imposat com un deure ineludible, una obligació fatal, perquè molt sovint, si no se sap ben bé cap on es va, val més aturar-se i consultar la brúixola. Són manies meves, ho reconec, però com que tothom té les seves, jo m'aferro a les meves. Alguna vegada, he contat una anècdota que no em fa res de repetir: en una ocasió, parlant amb un jove membre de l'orquestra del Teatre del Liceu, vaig tenir la inconsciència (el que pot tenir la inaudàcia) de dir-li que no m'agrada la música dodecafònica. Ell, respectuós i educat, em respongué que no ens podíem pas que-

dar per sempre en Bach, en Mozart o en Beethoven.

—¡Què voleu que us digui! —vaig replicar-li. —Tampoc no seria cap desgràcia.

Va quedar flotant en l'aire que jo no hi entenien res i, tàcitament, em sembla que vam convenir que això tampoc no era una desgràcia que pogués inquietar ningú fóra de mi.

Però el tema m'atrau i té aspectes que, per ara, no són valorats amb la deguda justícia. Com ho és la crítica que s'ha anat adreçant a l'art dels nostres dies i que fa esforços dignes de consideració per establir distincions entre l'art pobre del tot i el que procura mantenir les aparences amb un passament tirant a curt. Acabo de llegir, per exemple, un paràgraf com aquest, referint-se a una exposició recent: "Més plural pel que fa als discursos, entre con-

ceptual de la poètica dels nous mitjans tecnològics, ens han semblat les propostes de Brian Scott, en les quals el cos humà és l'excusa de forma per emfatitzar tots aquells mitjans i instruments, evidentment freds, que el poden instrumentalitzar, analitzar i transformar."

Que consti que no reprovo aquesta manera d'expressar-se. Jo no vaig veure l'exposició de Brian Scott i només la puc jutjar per la mostra publicada en un diari: la fotografia d'un maletí "de debò", de plàstic o de metall, amb uns objectius rodons a dins que —servituds del blanc i negre— no es pot aclarir si són ostres de Varennes o mantecadas d'Astorga. En casos així, trobo que el crític se'n surt prou bé. La seva referència al cos humà devia al·ludir al presumpte usuari del maletí.

Pere Calders